

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 15. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 23. januar 2015
Tidspunkt: Kl. 10.00
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V), formand, Morten Bødskov (S), næstformand, Jacob Lund (S), Helge Vagn Jacobsen (RV), Per Clausen (EL), Erling Bonnesen (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Mette Bock (LA) og Lars Barfoed (KF).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Morten Østergaard og ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri Dan Jørgensen.

Punkt 1. Samråd med økonomi- og indenrigsministeren vedr. samrådsspørgsmål E om bankunionen

EUU alm. del (14) – samrådsspørgsmål E
KOM (2013) 0520 – bilag 7 (analyse fra Finansrådet:
"Overvejelser om deltagelse i bankunionen)
EUU alm. del (13) – svar på spørgsmål 132 (om Danmarks
tilslutning til bankunionen)

Samrådsspørgsmål E

Stillet af Mette Bock (LA)

"Ministeren bedes redegøre for regeringens holdning til, om Danmark skal tilslutte sig en fælles europæisk bankunion".

Mette Bock begrundende samrådsspørgsmålet. Spørgsmålet om, hvorvidt Danmark skal tilslutte sig bankunionen, havde længe hængt i luften, og man havde ventet på, at regeringen skulle melde ud. I de mange måneder, der var gået, havde både den økonomiske situation og diskussionen i det offentlige rum ændret sig. Hun havde noteret sig, at Nationalbanken nu var en varm fortaler for bankunionen, mens Finansrådet havde sagt, at man måske skulle vente og se. I en artikel i Politiken den 21. januar med titlen "Topministre i åbent mundhuggeri om bankunionen" stod der, at økonomi- og indenrigsministeren på et møde i Finansrådet havde udtalt, at bankunionen var lige om hjørnet. Den indstilling havde en anden minister, Henrik Sass Larsen, åbenbart ikke kunnet genkende. Mette Bock udbad sig en samlet holdning fra regeringen. Hvornår ville man få at vide, om bankunionen kommer til folkeafstemning, hvad regeringens anbefalinger vil være, og hvilket tidsforløb der var tale om?

Økonomi- og indenrigsministeren: Spørgsmålet kan nok besvares rimelig kort, men jeg fornemmer også, at der ligger mere bag. Man skal ikke altid tro på alt, hvad man læser i aviserne, men jeg kan forstå, at Politiken har fattet interesse for et møde, der efterhånden ligger nogle uger tilbage. Den del, der har tiltrukket sig mest opmærksomhed, tror jeg ikke Politiken deltog i. Erhvervsministeren gjorde i hvert fald ikke, og derfor kan han jo heller ikke sagt noget på det møde, som ikke er kommet frem. Lad nu det ligge. Det her er alt for vigtigt til den slags pjat og fnidder. Derfor synes jeg også, det er fint at få lejlighed til at gøre status her.

For at svare på spørgsmålet så kort som muligt er status, at regeringen endnu ikke har fastlagt sin holdning til, om Danmark skal deltage i det styrkede banksamarbejde. Hvis jeg skal uddybe bare en lille smule, har regeringen løbende været meget optaget af det styrkede banksamarbejde, og vi har også haft lejlighed til at drøfte det her i udvalget en del gange. Det er regeringens klare holdning, at banksamarbejdet er godt for den finansielle og økonomiske stabilitet i EU og derfor også godt for Danmark, uanset om vi vælger at deltage eller ej. Regeringen har – i øvrigt med bred opbakning her i udvalget og i Folketinget – engageret sig tæt i udformningen af det forstærkede samarbejde, dels for at sikre at samarbejdet bliver indrettet så fornuftigt som muligt, dels for at sikre at samarbejdet ikke bliver en lukket klub for eurolande. Ikkeeurolande er lige så vigtig en del af det indre marked for bankydelser som eurolandene. Det er lige så relevant for ikkeeurolande at deltage i samarbejdet, hvis de ønsker det, som det er for eurolandene.

Derfor har det været et centralt mål for regeringen at sikre, at der ikke er åbenbare konstruktionsmæssige ulemper i det styrkede banksamarbejde, der indebærer, at vi ikke kan være med, hvis vi ønsker det. Det er lykkedes. Der er på den baggrund bl.a. sikret vigtige hensyn til den særlige danske realkreditmodel, så der ikke er formelle forhold her, der kan stå i vejen for eventuel dansk deltagelse.

Banksamarbejdet er i dag en realitet. EU-lovgivningen er i al væsentlighed på plads, det fælles tilsyn er i gang, og den fælles afviklingsmyndighed er netop etableret. Der er gennemført et omfattende sundhedstjek af de europæiske banker. Det har bl.a. ført til en betydelig styrkelse af bankernes kapital. Det har også udpeget fortsat svage banker, og der er stillet krav om, at de skaffer mere kapital. Den proces er i gang nu. Det er i sig selv store fremskridt for tilliden til banksystemet i EU.

Banksamarbejdet er desuden indrettet på sunde principper, og der er lagt et godt grundlag for et tilsyn af høj kvalitet. Inden for banksamarbejdet gælder det helt centrale princip: I tilfælde af krisehåndtering af en bank er det ikke skatteyderne, men bankernes egne aktionærer og kreditorer, der skal bære omkostningerne. Det er de samme principper, som vi kender fra bankpakke III.

I lande både inden og uden for det styrkede banksamarbejde skal der etableres en fond finansieret af bankerne selv. Landene uden for banksamarbejdet skal have hver deres separate fond, mens landene i banksamarbejdet etablerer en fælles fond, som kombinerer alle de deltagende landes fonde. Fondene skal kunne træde til, hvis der – også efter at bankens aktionærer og kreditorer har finansieret krisehåndtering i fornødent omfang – er behov for midlertidig assistance for at krisehåndtere f.eks. et institut, der har lidt meget store tab.

Det er den grundlæggende konstruktion, og den er altså i tråd med de principper, vi kender herhjemme fra bankpakke III. Når det gælder spørgsmålet om dansk deltagelse, igangsatte vi sidste år et analysearbejde, som skal vurdere konsekvenserne af en eventuel dansk deltagelse i det styrkede samarbejde. Regeringen afventer det arbejde, som er i fuld gang, og som jeg forventer afsluttet inden længe. Der er en række tekniske aspekter, som skal analyseres helt i bund, og vi skal have Justitsministeriets § 20-vurdering, der handler om spørgsmålet om suverænitetsafgivelse. Der er sikkert mange spørgsmål her i dag, men jeg kan også love, at der vil blive rig lejlighed til at drøfte sagen med partierne her i udvalget, når den endelige analyse foreligger. Det vil jeg glæde mig til.

Mette Bock henviste til ministerens udtalelse om, at man skal være sikker på, at der ikke er konstruktionsmæssige ulemper. Hvilke ulemper kunne det eksempelvis være? Hun havde noteret sig, at nationalbanksdirektøren siger, at en af de væsentligste grunde til, at Danmark bør indtræde i bankunionen, er, at man skal sikre det danske realkreditsystem. Hvordan hang det sammen med ministerens udsagn om, at det danske realkreditsystem allerede var sikret?

Per Clausen spurgte, om ministeren mente, at der var gennemført tiltag, der sikrer imod en ny finanskriser. Hvis ikke det var tilfældet, var der vel ingen sikkerhed for, at danske skatteborgere ikke kommer til at betale til udenlandske banker?

Pia Adelsteen undrede sig over de forskelligartede udmeldinger fra forskellige ministre. Skyldtes det, at det var valgår? Ministeren havde selv udtalt sig meget positivt om bankunionen, mens andre ministre sagde, at de ikke havde taget stilling. Det gjorde forvirringen om regeringens politik total.

Steen Gade så frem til at læse rapporten. Socialistisk Folkepartis synspunkt var, at den finansielle krise i Europa skyldtes visse landes og bankers uforsvarlige opførsel. Det var alle kommet til at bøde for, og det havde medført, at man inden for det seneste år havde gennemført det ene direktiv efter det andet for ikke at havne i en krisesituation igen. Bankunionen var det sidste led i den proces. Han spurgte, om man efter ministerens opfattelse risikerer at komme til at betale for eventuelle krak af sydeuropæiske banker. Han glædede sig over, at man fra dansk side havde brugt kræfter på at påvirke konstruktionen af bankunionen. Men var det ikke lettere at påvirke, hvis man har sagt, at man er positiv, i stedet for at sige, at det ved man ikke.

Lars Barfoed delte ministerens opfattelse af, at bankunionen er rigtig for euroområdet og nødvendig for at sikre et stærkere tilsyn med og sikkerhed for den finansielle sektor. Spørgsmålet var, om Danmark som et ikkeeuroland bør vente med at tilslutte sig til den dag, Danmark måtte blive en del af eurosamarbejdet. Han undrede sig også over nationalbankdirektørens udtalelser. Hvis vurderingen af realkreditobligationers sikkerhed og likviditet var sikret, så han ingen tvingende grund til at gå ind i bankunionen for at sikre realkrediten. Nationalbankdirektøren havde også sagt, at det ville koste 55 mia. kr. at polstre danske banker til at stå uden for bankunionen. Det forstod han ikke, for der er jo det samme tilsyn og sikkerhed, som banker i bankunionen har. Hvordan forholdt ministeren sig til nationalbankdirektørens udtalelser?

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at regeringen havde fået mandat til at sørge for, at der i det forstærkede samarbejdes konstruktion ingen hindringer er for, at Danmark - med sin særlige realkreditmodel - kan vælge at deltage. Det mente regeringen at have opnået ved sit benarbejde. Så man fremad, kunne udfordringerne blive, at der med konstruktionen og lovgivningen på plads opstår en tilsynspraksis. Den indrettes efter de deltagende lande, og det, at Danmark nu er i en situation, hvor der ikke er konstruktionsmæssige forhindringer, betyder ikke, at der ikke med tiden kan opstå en praksis, der skal ændres, for at Danmark kan deltage. Det hørte med til overvejelserne.

Ministeren bekræftede Lars Barfoeds udsagn om dansk realkredit. Realkreditobligationerne er blevet vurderet kreditværdige på samme niveau som statsobligationer. Ministeren mente, det ville være klogest, hvis Nationalbanken selv redegjorde for sine synspunkter; så ville han selv holde sig til regeringens. Som han forstod det, kiggede nationalbanken på forskellen mellem lande, der ikke er omfattet af deres kapitalkrav, og dem der er inden for banksamarbejdet.

Om de krisetiltag, som både Steen Gade og Per Clausen nævnte, sagde ministeren, at man kan se det forstærkede banksamarbejde som en del af eurolandenes svar på, hvordan man kan undgå en ny finanskris. Ingen kan garantere, at det ikke sker igen, men der er søsat mange initiativer belært af erfaringerne fra krisen: forstærket kapitalkrav, likviditetskrav, bail-in-modeller. Det er ligesom i Danmark, hvor det ikke er skatteyderne, men først og fremmest bankernes aktionærer og kreditorer, der skal betale. Fondene vil være af en størrelse, hvor det vil kræve bankkriser, der er større end dem, man har set i de senere år, før de løber tør. Bankerne skal altså bidrage til en fælles fond, som en fælles afviklingsmyndighed kan trække på, hvis nedskrivningen af aktionærers og kreditorers tilgodehavende ikke er nok. Hvis Danmark deltager og danske institutter derfor bidrager til den fælles fond, kan de i sagens natur komme til at betale for krisehåndtering i andre lande. Omvendt vil andre landes banker i givet fald betale for krisehåndteringen af danske institutter. Sådan vil det være i en gensidig forsikringsordning, der er betalt af de finansielle institutter.

Ministeren understregede, at det i den forbindelse var vigtigt at huske, at alle de største banker har været igennem et omfattende sundhedstjek. Gennemgangen har medført en betydelig styrkelse af institutternes kapitalgrundlag, og nogle er blevet mødt med et krav om yderligere kapitalstyrkelse, for at man kan være sikker på, at der er klarhed over situationen, inden man kaster sig ud i en fælles forsikringsordning. Generelt vil der altså være større likviditets- og kapitalkrav, og et fælles tilsyn med ens spilleregler vil mindske sandsynligheden for, at banker kommer i problemer, og fonden bliver taget i brug.

Til Pia Adelsteen sagde ministeren, at der ikke var grund til at tvivle på regeringens holdning, som han lige havde opridset: Regeringen synes, det forstærkede samarbejde er en god idé, og det vil være godt for Danmark, uanset om man vælger at deltage eller ej. Men man havde endnu ikke taget stilling til deltagelse. Det var både erhvervs- og vækstministerens og alle andre ministres holdning. Man ville selvfølgelig meddele beslutningen, når den forelå.

Mette Bock var forvirret. Ministeren sagde, at regeringen mener, at det er en god idé at deltage, og samtidig sagde han, at regeringen ikke har taget stilling. Hun var med på, at der endnu ikke var en afklaring af det juridiske, men havde regeringen besluttet, at der ikke skal være folkeafstemning, hvis der ikke er tale om suverænitetsafgivelse?

Lars Barfoed uddybede, at hans spørgsmål gik på, hvad ministeren mente om nationalbankdirektørens udtalelser. Det måtte ministeren jo være den nærmeste til at svare på: dels det med realkreditlen, dels det med polstringen af danske banker. Han så frem til den analyse, som ministeren havde nævnt, og ville gerne vide, om man i den forbindelse forventede at få klarhed over, hvordan man konstruerer samarbejdet mellem Finanstilsynet og ECB. Det er kompliceret at få samspillet til at fungere, når Danmark ikke er en del af euroen – ikke mindst i en bankafviklingssituation. Havde man en dialog med ECB om, hvordan man skal tilrettelægge regler og mekanismer? Eller ville man vente med den, til man eventuelt beslutter sig for at deltage i bankunionen?

Per Clausen sagde, at det var rart at få bekræftet igen og igen, at regeringen stod fuldstændig ubrydeligt sammen. I forlængelse af Lars Barfoeds ytringer ville han gerne vide, om det kan have negative konsekvenser for et ikkeeuroland at have ECB som tilsynsmyndighed. Bliver der taget nogle hensyn til eurolandene, som kan stå i modsætning til hensyn til lande, der ikke er en del af eurozonen? Og mente ministeren, at hvis man havde etableret en buffer inden den seneste finanskrisen, ville alle omkostninger ved krisen være blevet betalt af den finansielle sektor?

Økonomi- og indenrigsministeren gjorde Per Clausen opmærksom på tre vigtige elementer. For det første forsøger man nu at forebygge via et fælles tilsyn og stærke kapitalkrav. Det er klart, at hvis alle de initiativer, der fulgte i kølvandet på finanskrisen, var blevet taget tidligere, havde bankerne været bedre til at håndtere de store nedskrivninger, som førte til krisen. For det andet var rigtig meget under finanskrisen bail-out, hvor man skød penge ind i nødlidende banker. Nu er det bail-in, hvor det i første omgang er kreditorer og aktionærer, der skal betale.

For det tredje taler man nu om fonde med et indestående, der ville kunne have dækket, hvis det første ikke havde virket, og det andet ikke havde været nok. Ministeren sagde endvidere, at der overordnet var tale om at understøtte finansiel stabilitet, hvilket er et gode, uanset om man er euroland eller et ikkeeuroland. ECB gjorde derfor ikke forskellige hensyn gældende.

Til Lars Barfoed sagde han, at regeringen havde fulgt og bidraget til konstruktionsfasen af bankunionen og ville fortsætte med at følge processen. Der var selvfølgelig forskel lovgivningsarbejdet og på at omsætte til praksis. Her vil man i første omgang orientere sig imod dem, der er omfattet af den praksis, man skal udvikle. Det giver sig selv, at hvis Danmark beslutter sig for at deltage, er Danmark også med til at fastlægge praksis.

Man kunne ikke lokke ministeren til at anmelde nationalbankens gøren og laden. Ministeren pointerede, at der selvfølgelig er konsekvenser af alle valg: at være med, ikke være med eller vente og se tiden an. Regeringen analyserede plusser og minusser, men han havde forstået det således, at Nationalbanken kigger på, at Danmark ligger meget højt ratet i forvejen som samlet økonomi, og at man skal prøve at forvise markederne om, at Danmark har mindst lige så høj en finansiel stabilitet og mindst lige så stærkt et tilsyn som andre steder. Man kan ikke vide, om der er andre lande, der har stærkere kapitalkrav, men som ikke kommer til at være med i det forstærkede banksamarbejde.

Til Mette Bock sagde ministeren, at regeringen ikke havde taget stilling til § 20-spørgsmålet. Det ville man gøre, når man fik vurderingen, og man kunne ikke få ministeren til at sige, at uanset hvad konklusionen siger, skal Danmark til folkeafstemning. Man vil følge grundlovens forskrifter. Regeringen synes, at et forstærket banksamarbejde er en god idé. Derfor havde regeringen aktivt bidraget til at få samarbejdet på plads, fordi det kan bidrage til finansiel stabilitet i eurozonen. Det har Danmark også glæde af. Man vurderer, om der er så mange fordele ved at deltage, at man bør gøre det. Han syntes ikke, det burde være så vanskeligt at forstå, at man godt kan mene, at det forstærkede samarbejde er en god idé, uanset om Danmark deltager eller ej.

Mette Bock ville gerne vide, hvad der skulle til for, at Danmark ikke skal med i bankunionen. Hvilke forhold kunne få ministeren til at ændre holdning? Og mener han, at der på nuværende tidspunkt er lavet aftaler, som sikrer den danske realkredit, eller er det en forudsætning for realkrediten, at Danmark også går ind i bankunionen?

Økonomi- og indenrigsministeren understregede, at regeringen under konstruktionen af bankunionen havde taget højde for, at den danske realkreditmodel ikke er en forhindring for deltagelse. Hvordan det videre udvikler sig, afhænger af regeringens valg. Praksis udvikles i forhold til de lande, der er med i bankunionen, og derfor kan man ikke vide, hvor det bærer hen. Der er endnu ikke noget, der foranlediger en ændring af det danske realkreditsystem, for den har man kæmpet for i lovgivningsarbejdet. Ministeren var glad for, at Mette Bock og han var nået til en forståelse af, at regeringen mener, at ideen om banksamarbejdet er god uanset dansk deltagelse. Hvis regeringen vurderer, at ulemper-

ne ved at deltage er større end fordelene, vil det selvfølgelig føre til, at Danmark ikke deltager.

Lars Barfoed tvivlede på, om ministeren forstod spørgsmålet. Ministeren ville ikke kommentere nationalbankdirektørens udtalelser, men det var svært at forstå, hvordan ministeren på den ene side kan sige, at alt det med realkrediten er klaret, mens nationalbankdirektøren siger, at det er et problem for realkrediten, hvis Danmark ikke er med i banksamarbejdet. Det kunne ikke være rigtigt, at ministeren ikke kunne sige sin mening om, hvorvidt nationalbankdirektøren havde ret. Lars Barfoed var enig med ministeren i, at likviditeten og vægtningen af danske realkreditobligationer var klaret, men var det ikke sådan, at reglerne, der har at gøre med, hvordan man vægter danske realkreditobligationer, har betydning for Danmark uanset dansk deltagelse? Sagen var håndteret fornuftigt, men var det ikke under alle omstændigheder en sag, man skulle have taget sig af?

Økonomi- og indenrigsministeren bekræftede, at det var et særskilt kompleks, og at det var relevant uanset dansk deltagelse i banksamarbejdet. Hvad angår realkreditens stilling, afhænger det af, om man kigger bagud eller fremad. Hvis man kigger bagud på den proces, der har ført frem til, at det forstærkede banksamarbejde nu går i gang, er der i konstruktionen taget højde for, at Danmark kan deltage med sin realkreditmodel. Så langt, så godt. Så diskuterer man konsekvenserne af de valg, som Danmark træffer: om man beslutter sig for at deltage, vente eller ikke at deltage. Praksis bliver tilrettelagt efter de lande, der deltager, og hvis ingen lande har en realkreditmodel som den danske, kan man ikke vide med sikkerhed, hvordan praksis vil blive. Det kan derfor ske, at det fremadrettede udvikler sig ugunstigt for dansk realkredit. Risikoen er der, hvis man ikke er til stede ved bordet.

Lars Barfoed undrede sig over ministerens udtalelse om, at tilsynspraksis fremadrettet kan blive problematisk for Danmark, for var det ikke rigtigt, at det problem kun kan opstå, hvis Danmark indtræder i unionen på et senere tidspunkt og der er udviklet en tilsynspraksis, som er problematisk for realkreditinstitutterne? Hvis Danmark står udenfor, vil det ikke være et problem, hvad de udvikler i bankunionen for realkreditinstitutter, for de har ingen.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at det som altid var svært at spå om, hvad der kommer til at ske. Det var rigtigt, at der var spørgsmålet om udviklingen inden for banksamarbejdet. Hvis den sker på en måde, der ikke afspejler, hvad man ville have gjort, hvis Danmark var med, kunne det blive sværere for Danmark, hvis man på et tidspunkt ønsker at deltage. En anden risiko var, at udviklingen inden for banksamarbejdet påvirker realkrediten i øvrigt, fordi de deltagende lande har bestemte ønsker til, hvordan reguleringen i øvrigt skal være. Danmark skal derudover aktivt sørge for at blive opfattet som et sted, hvor banktilsynet og den finansielle stabilitet er af samme kaliber som inden for det forstærkede banksamarbejde, og derfor vil man ofte lade sig inspirere af, hvordan man tilrettelægger tingene i banksamarbejdet. Hvis ikke man gør det, vil der være risiko for, at man vil lægge en risikopræmie på i forhold til Danmark.

Det var det, man måtte vurdere, og man ville søge at minimere eventuelle usikkerheder. Der var både spørgsmålene om det juridiske arbejde inden for det forstærkede samarbejde, det generelle samarbejde og den lovgivning, der følger på europæisk plan, og så selvfølgelig relationen mellem tilsynet inden for det forstærkede samarbejde og de lande, som står udenfor.

Mette Bock sagde, at det nu stod klart, at ministerens holdning var, at aftalerne om realkredit udelukkende sikrer, at Danmark kan indtræde i bankunionen, hvis man ønsker det. Men var det ikke rigtigt forstået, at uanset dansk deltagelse er der ingen garanti for realkredit? Hun kendte ministerens argument om, at det var bedre at sidde med ved bordet end ikke at sidde med, men der var vel ingen garanti for, at den danske realkredit var sikret, hvis den aftale, der var lavet, udelukkende gik på, at det, at man har realkredit i Danmark, ikke er en forhindring for at indtræde i bankunionen. Så sagde ministeren vel også, at uanset om Danmark er med eller ej, er der ingen garanti for realkredit. Eller er der en garanti for, at Danmark definitivt har sikret realkredit, hvis man går med i bankunionen?

Økonomi- og indenrigsministeren påpegede, at det ikke kun er, når man diskuterer forstærket banksamarbejde, at der skal gøres et benarbejde for at sikre den danske realkredit. Likviditet og rating har også været noget, man skulle sikre og have en dialog om for at få forståelse for den danske realkreditmodel. Det arbejde skal man også løbende varetage i fremtiden. Man har med succes håndteret de udfordringer, der har været, og som lovgivningsarbejdet i kølvandet på finanskrisen har medført. Det har man bl.a. kunnet gøre ved at påvise, at den danske realkredit har været en stabil faktor - i en svær tid og endda under en boligboble. Han mente derfor ikke, at der var grund til at tro, at den danske realkreditmodel er truet. Det vigtigste for regeringen i diskussionen om det forstærkede banksamarbejde var, at det ikke blev konstrueret på en måde, så man skal vælge mellem forstærket banksamarbejde og dansk realkredit. Danmark kan deltage og samtidig bevare den danske realkreditmodel, men man var ikke fritaget for, at man skulle gøre et stykke arbejde, når der kommer nye regler i fremtiden.

Formanden bemærkede, at udvalget ville komme tilbage til emnet.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3366 (økonomi og finans) den 27. januar 2015

Økonomi- og indenrigsministeren ville forelægge sagen om benchmarkindeks til forhandlingsoplæg. De øvrige sager var til orientering. Ministeren havde ingen bemærkninger til forberedelsen af det kommende G20-møde.

1. Investeringsplan for Europa: Kommissionens forslag til en europæisk fond for strategiske investeringer

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0903, KOM (2015) 0010

Rådsmøde 3366 – bilag 2 (supplerende samlenotat)

EUU alm. del (14) - bilag 159 (oversigt med projekter foreslået fra dansk side til overvejelse under investeringsplanen) (fortroligt - dtfo.ft.dk) (papiromdelt på KOM (2014) 0903 - bilag 1)

EU-note (14) - E 7 (EU-note af 28/11-14 om investeringsplanen)

Udvalgsmødereferat:

Senest forelagt til forhandlingsoplæg i EUU 5/12-14, referat foreligger ikke EUU alm. del (14) - bilag 61 (side 4, senest behandlet i EUU 9/10-14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen har netop fremsat sit konkrete forslag om en ny europæisk strategisk investeringsfond (EFSI). Tanken er, at Rådet og Europa-Parlamentet når til enighed om EFSI i juni i år, og at EFSI kan få effekt i midten af i år. Forslaget indebærer, at EFSI etableres som en del af Den Europæiske Investeringsbank (EIB). Sigtet er at mobilisere op til 315 mia. euro i nye investeringer i 2015-2017 via garantier på 21 mia. euro, heraf 16 mia. euro fra EU-budgettet og 5 mia. euro fra EIB. EFSI skal udpege projekter, hvor den ønsker at stille en EU-garanti til EIB. Det skal gøre det muligt at tiltrække private investorer, så det samlede investeringsomfang på 315 mia. euro kan nås.

Forslaget vedrører bl.a. ledelse af EFSI (såkaldt governance) og EU-budgetgarantien på de 16 mia. euro til EIB. Bestemmelser vedrørende f.eks. EU-garantiens dækning foreslås udmøntet i en særskilt EFSI-aftale mellem Kommissionen og EIB.

EU-landene deltager i EFSI via det fælles EU-bidrag. Derudover kan medlemslandene yde direkte bidrag til EFSI. Andre tredjeparter end medlemslandene, f.eks. private investorer og nationale vækstfonde, kan også bidrage til EFSI. Ud over direkte bidrag til EFSI kan tredjeparter stille finansiering til rådighed via såkaldte investeringsplatforme. Disse kan f.eks. oprettes på nationalt niveau og fremme investeringer på f.eks. energiområdet. Landene og andre tredjeparter kan også deltage med finansiering i specifikke investeringsprojekter.

Der oprettes en bestyrelse i EFSI, som skal fastlægge retningslinjer for EFSI, bl.a. fondens risikoprofil. Det foreslås, at direkte bidragsydere tildeles en plads i bestyrelsen, og at deres stemmeandele afhænger af deres bidrag til EFSI. Kommissionen foreslår desuden, at den får en plads i bestyrelsen som repræsentant for de fælles EU-institutioner.

Der nedsættes en investeringskomité, som sammensættes af eksperter på området. Komiteen udpeges af bestyrelsen og skal bl.a. godkende brug af EU-garantien. Kommissionen lægger op til, at EU-garantien til EIB på de 16 mia. euro understøttes af en konkret overførsel på 8 mia. euro fra EU-budgettet til en EU-garantifond. De 8 mia. euro foreslås finansieret via midler fra EU-budgetprogrammerne Horisont 2020 (2,7 mia. euro), Connecting Europe-faciliteten (3,3 mia. euro) og EU-budgettets margin (2 mia. euro).

Regeringen støtter EFSI med henblik på at fremme investeringer, vækst og beskæftigelse i EU og forventer at kunne støtte den enighed, som kan opnås på grundlag af Kommissionen forslag. Regeringen lægger vægt på, at de projekter, som finansieres af EFSI, samlet set bidrager mest til disse mål. Det er vigtigt, at EFSI strukturelt understøtter det sigte.

Regeringen lægger vægt på, at EU-budgettets udgiftslofter respekteres, og at garantistillelsen fra EU's budget finansieres via omprioriteringer. I lyset af erfaringen med Horisont 2020 og Connecting Europe-faciliteten, der generelt vurderes at have en høj merværdi, lægger regeringen vægt på, at de projekter, som finansieres af EFSI, også er projekter med de formål, som oprindeligt var tiltænkt midlerne. Det vil sige, at EFSI bl.a. bør anvendes til forskning og til infrastrukturprojekter.

Lars Barfoed havde bemærket indikationer af regeringens forhandlingsposition og undrede sig over, at ministeren ikke ville have forhandlingsmandat i sagen, så han kendte udvalgets holdning. De omprioriteringer, der lægges op til for at finansiere EU-garantien, er bl.a., at man skal reducere forpligtelserne i henhold til programmerne Horisont 2020 og Connecting Europe. Regeringen havde fremhævet, at det kunne betyde, at man kommer til at reducere nogle vækstfremmende projekter inden for forskning og infrastruktur. Derfor bakkede han op om, at det ikke går at finansiere noget, der skal skabe vækst, ved at tage midler fra andre vækstprojekter, som Danmark har stor interesse i. Det burde regeringen stå stærkt på. Han havde bidt mærke i, at der var lagt op til delegerede retsakter, så man kan justere garantifonden opad i niveau. Hvad var regeringens holdning til det?

Steen Gade påpegede, at man skal gøre samfundet klar til grøn omstilling. Det var bl.a. oplagt at få et højhastighedsbredbåndsnet på europæisk plan for at skabe økonomisk fremgang i nye industrier. Det kunne ikke være rigtigt, at man skulle til Sydkorea for at finde det. Derudover var der brug for investeringer i forbindelser på elnettet, der er afgørende for et land, der producerer vind. Steen Gade kunne forstå, at der var små pip fra Kommissionen om lempelser, hvad angår landenes underskud. Sager er, at man har pint næsten al saften ud af Europas økonomi i de senere år.

Troede ministeren, at investeringsplanen ville få en effekt? Det ville være billigere for samfundet, hvis man puttede pengene i en europæisk investeringsbank som statsinvesteringer og økonomiske investeringer. I Danmark har man prøvet at få pensionselskaber og andre til at investere i infrastruktur, men de gør det jo ikke rigtig. Det kan være, det kan lykkes, men det er alt sammen lidt dyrere for samfundet som sådan. Hvis det blev styret ordentligt, kunne det være hensigtsmæssigt at bruge flere offentlige midler på at sætte infrastrukturprojekter i gang.

Formanden var i tvivl om, hvorvidt den fleksibilitet, der lægges op til, bare var bittesmå pip. Man skal afvige lidt, tilpasse og udskyde mål på grund af strukturreformer, men kunne ministeren sige mere præcist, hvor meget man må afvige, og hvor lang tid man må udskyde – altså hvor stor en fleksibilitet taler man om i forhold til de ellers meget klare målsætninger, der var sat for statsbudgettet og underskuddet?

Derudover havde regeringen påpeget, at man i den videre forhandling skulle diskutere de u hensigtsmæssige konsekvenser, som finansieringen af EFSI kunne have. Hvilke konsekvenser kunne det være? Og kunne den have konsekvenser for nogle af de projekter, som Danmark kunne være interesseret i under Horisont 2020 eller Connecting Europe-faciliteten?

Økonomi- og indenrigsministeren pointerede, at regeringen handlede inden for det mandat, den havde fået. Hvis der blev brug for at modificere det, ville man skynde sig tilbage til udvalget. Regeringen interesserede sig meget for, hvad Kommissionen vil opnå ved at have en delegeret retsakt i forhold til garantiens størrelse. Til Eva Kjer Hansen og Lars Barfoed sagde han, at EFSI skal finansieres inden for budgettet, idet man ikke ønsker et svulmende EU-budget som følge af initiativet, men det giver ikke mening at dirigere tiltag, der forventes at bidrage til væksten, et andet sted hen. Regeringen forsøgte at skabe en balance ved at sige, at det er godt, at det bliver finansieret inden for EU's budget, men hvad angår de ting, der har med forskning og infrastruktur at gøre, bør det gå til investeringer, hvor man har mulighed for at tiltrække yderligere private investeringer til de formål, som pengene oprindeligt var tildelt. Dermed gør man aktiviteten på de områder større, såfremt det lykkes. På spørgsmålet om, hvorvidt ministeren troede på indsatsen, svarede han, at det forekom ham at være værd at gøre forsøget. Det er den almindelige opfattelse, at der er ganske store private kapitalophobninger, som godt kan bidrage mere til væksten, hvis de bliver bragt i spil. I Danmark har man et spillerum, men der er mange lande, der ikke har det, og hvor det ikke er et alternativ, at staten øger sin gæld. Hvis det lykkes, er det også til gavn for Danmark, at der kommer liv i nogle af de steder, hvor økonomien er mest presset.

Over for Steen Gade og Eva Kjer Hansen uddybede han, at regeringen havde lagt vægt på, at man ikke ønsker regelændringer, og at landene kan benytte sig af reglernes eksisterende fleksibilitet. Hvorfor skulle man ønske sig mere? Det var vigtigt i forhold til fonden, at man ikke tillader store overskridelser af reglerne, hvorefter landene kan smide nogle skillinge i fonden og sige, at de så er off the hook.

Det er alene, hvis det den overskridelse, der er, kan henføres til et bidrag til fonden, at det vil kunne tjene som en fritagelse for at komme ud i en særlig procedure. Der var dermed fundet en balance, syntes han. Ministeren bekræftede over for Steen Gade, at hvad angik investeringsmulighederne inden for EFSI, var både energi og bredbåndsinfrastruktur områder, der kunne komme i spil.

2. Præsentation af det lettiske formandskabs arbejdsprogram

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3366 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Økonomi- og indenrigsministeren: Det lettiske formandskab vil på rådsmødet præsentere sit Økofin-program. Det lettiske formandskab ventes overordnet at lægge vægt på styrkelse af investeringer, vækst og beskæftigelse.

For så vidt angår den økonomiske politik, ventes formandskabet at fokusere på vedtagelsen og implementeringen af investeringsplanen og den nye europæiske strategiske investeringsfond (EFSI). Hertil kommer implementeringen af det europæiske semester og den løbende gennemførelse af stabilitets- og vækstpagten.

På skatteområdet ventes formandskabet at prioritere arbejdet med at sikre fair beskatning og bekæmpelse af skatteunddragelse. Et vigtigt element heri bliver behandlingen af Kommissionens kommende direktivforslag om automatisk udveksling af information vedrørende grænseoverskridende skatteaftaler mellem myndigheder og virksomheder. Derudover ventes formandskabet at fortsætte arbejdet med direktivet om et fælles konsolideret skattegrundlag for selskaber (CCCTB) og forslaget om et forstærket samarbejde vedrørende en afgift på finansielle transaktioner (FTT).

Hvad angår det finansielle område, ventes formandskabet bl.a. at prioritere implementeringen af det styrkede banksamarbejde og arbejdet med Kommissionens forslag om strukturreform af banksektoren (opfølgning på Liikanenrapporten).

Lars Barfoed spurgte, hvad regeringen mente der skulle gøres fra EU's side angående strukturreformen af banksektoren. Han var ikke sikker på, at det var klogt, at EU gik mere ind i det arbejde. Det burde man overlade til markeds kræfterne.

Økonomi- og indenrigsministeren sagde, at Liikanenrapporten indeholdt overvejelser om reguleringen af bankernes konstruktion. Regeringen var årvågen. Så længe man ikke kan vurdere, om det var årsagen til krisen, kunne man heller ikke være sikker på, at det er løsningen på at forhindre en ny krise.

3. Præsentation af Kommissionens arbejdsprogram

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0910

Rådsmøde 3366 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen vil på rådsmødet præsentere sit arbejdsprogram for 2015. Kommissionen har udpeget tre overordnede retningslinjer for den økonomiske politik – investeringer, strukturelle reformer og finanspolitisk ansvarlighed – som danner ramme for de konkrete initiativer. Jeg vil kort nævne nogle af de centrale nye initiativer.

Et af de vigtigste initiativer bliver investeringsplanen og opbygningen af den nye fond, EFSD, som jeg netop har redegjort for. En anden vigtig prioritet for Kommissionen er fair beskatning og bekæmpelse af skatteunddragelse. Kommissionen vil derfor bl.a. lægge vægt på arbejdet med det kommende forslag om automatisk udveksling af information om grænseoverskridende skatteaftaler mellem myndigheder og virksomheder.

På det finansielle område vil Kommissionen bl.a. fremsætte et forslag om krisehåndtering og afvikling af systemiske virksomheder i den finansielle sektor, som ikke er kreditinstitutter (f.eks. centrale modparter og forsikringsselskaber). Derudover vil Kommissionen fremsætte en plan for udviklingen af en kapitalmarkedsunion, som bl.a. skal styrke og diversificere finansieringsmulighederne og forbedre adgangen til kredit for små og mellemstore virksomheder (SMV'er) samt styrke kapitalstrømme på tværs af det indre marked.

Steen Gade opfordrede regeringen til at fokusere på det store behov for fair beskatning. Det er nødvendigt at have en markant dansk linje i bekæmpelsen af skattely. Det stod også i formandskabets program.

Økonomi- og indenrigsministeren anerkendte relevansen af fair beskatning.

4. Økonomisk styring

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0905, KOM (2015) 0012

Rådsmøde 3366 – bilag 1 (samlenotat side 16)

Udvalgsmødereferat:

Senest forelagt EUU 5/12-14, evaluering af sixpack og twopack, referat foreligger ikke

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen kommer i sin rapport med en overordnet vurdering af EU's styrkede økonomiske regler uden forslag til ændringer af reglerne. Vurderingen er gennemgående positiv. Reglerne har dog kun været i kraft i kort tid og er kun delvis blevet anvendt i praksis, og der er derfor ikke grundlag for en fyldestgørende vurdering nu.

Det overordnede indtryk er, at der ikke er stærk stemning for at kaste sig ud i større ændringer af selve reglerne, men snarere at se på, om implementeringen af de nuværende regler kan forbedres og gøres mere simpel eller transparent.

Fokus er således nu rettet mod Kommissionens meddelelse om fleksibilitet i stabilitets- og vækstpagten. Kommissionen uddyber, hvordan reglerne tolkes og implementeres i praksis, og hvordan der sikres fleksibilitet inden for rammerne af reglerne.

Angående den statistiske behandling af landenes eventuelle indskud i investeringsfonden EFSI, vil Eurostat tage stilling til, om indskud skal tælle med i EU-opgørelsen af den offentlige saldo (EDP-saldoen) i lyset af den endelige aftale om fonden. I forhold til sådanne indskuds overensstemmelse med reglerne for uforholdsmæssigt store underskud vil Kommissionen anvende reglerne om hensyntagen til alle relevante faktorer. Det indebærer, at man ikke vil give et land en henstilling, hvis landet overskrider 3-procentsgrænsen for underskuddet alene som følge af et EFSI-indskud, hvis overskridelsen samtidig er begrænset og midlertidig (i praksis normalt tolket som et underskud, som højst udgør 3,5 pct. og højst er over 3 pct. i 1 år). En overskridelse af 60-procentsgrænsen for bruttogælden, som alene skyldes et EFSI-indskud, vil heller ikke give en henstilling.

Landenes eventuelle indskud i enkeltprojekter, der medfinansieres af EFSI, tages der ikke højde for i forbindelse med henstillinger. De vil blive behandlet i henhold til den såkaldte investeringsklausul. Hvis alle krav er opfyldt, kan der således gives dispensation til at afvige midlertidigt fra de forebyggende regler. Det vil sige, at et land midlertidigt må afvige lidt fra sit mellemfristede mål (MTO) eller tilpasningen mod dette mål.

Angående strukturreformer oplyser Kommissionen, at man vil anvende en såkaldt strukturreformklausul i overensstemmelse med de nuværende regler. De giver mulighed for at afvige midlertidigt fra MTO-reglerne og f.eks. udskyde efterlevelsen af MTO i tilfælde af større strukturreformer. Kommissionen vil også tage højde for strukturreformer, når man giver et land en henstilling og fastsætter fristen for at bringe et underskud ned under 3 pct. af BNP, eller når man tager stilling til længden på en eventuel forlængelse af fristen.

Angående reglernes fleksibilitet med hensyn til konjunkturforskel påpeger Kommissionen, at der fortsat er mulighed for at justere kravene til landenes tilpasning til deres MTO afhængigt af den økonomiske situation. Kommissionen vil nu gøre mere ud af at skelne mellem dårlige tider, hvor tilpasningskravet er mindre end ½ pct. af BNP, og meget dårlige tider, hvor der ikke vil være noget tilpasningskrav, hvis landet har moderat gæld.

Regeringen tager Kommissionens meddelelse til efterretning og lægger vægt på at anvendelsen af fleksibiliteten finder sted inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagtens regler.

Pia Adelsteen ville gerne vide, hvornår udvalget kunne forvente at få en fyldestgørende evaluering af twopacken eller sixpacken.

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at der hverken var planlagt en ny evaluering af two- eller sixpacken.

5. Forberedelse af G20-møde den 8.-10. februar 2015

– Godkendelse af fælles EU holdning

Rådsmøde 3366 – bilag 1 (samlenotat side 24)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO 6. Forordning om benchmarkindeks på det finansielle område

– Tidlig forelæggelse

KOM (2013) 0641

Rådsmøde 3366 – bilag 1 (samlenotat side 27)

Økonomi- og indenrigsministeren: Sagen er ikke på dagsordenen for det kommende Økofin-møde, men Rådet forventes at opnå enighed om sagen i nærmeste fremtid med henblik på en efterfølgende aftale med Europa-Parlamentet.

Kommissionen har foreslået en regulering af benchmarks, dvs. indeks der udtrykker en pris, rente, valutakurs el. lign., og som anvendes som reference i finansielle kontrakter. De beregnes typisk ud fra løbende indmeldinger fra markedsaktører.

Herhjemme kender vi f.eks. rentebenchmarket CIBOR, der skal afspejle korte renter på usikrede lån på markedet, og som har været brugt som reference i mange forskellige finansielle kontrakter. En kontrakt kan f.eks. indebære, at en part skal betale modparten CIBOR plus 1 procentpoint for en ydelse, så den konkrete pris afhænger af, hvad CIBOR er på et givent tidspunkt.

Der har i de senere år været tilfælde, hvor udenlandske banker er blevet idømt store bøder for at have manipuleret rentebenchmarks, konkret LIBOR og EURIBOR (henholdsvis i London og i euroområdet). Kontrollen med disse bankers indmeldinger var ikke tilstrækkelig, og det var derfor muligt at indmelde på en måde, så disse benchmarks blev fastsat fordelagtigt for bankerne selv. Det har medført omkostninger for andre aktører, som ellers var i den tro, at de pågældende benchmarks var pålidelige. Forslaget sigter bl.a. på at modvirke og forebygge sådanne situationer.

Konkret stiller forslaget en række krav til aktører involveret i udarbejdelsen af benchmarks, som der vil være tilsyn med - både dem, der administrerer (sætter) benchmarket og dem, der indmelder (stiller) data til fastsættelsen af benchmark. I Danmark er det f.eks. Finansrådet, der sætter CIBOR, og en håndfuld større banker, der stiller data.

Administrator pålægges bl.a. at organisere sig, så interessekonflikter undgås, og sikre passende interne kontrolprocedurer mv. Der stilles krav om, at benchmark og beregningsmetoder er tilstrækkeligt transparente og veldokumenterede og kan valideres. Stille-re skal efterleve lignende krav og leve op til administrators adfærdscodeks.

Kravene vil være differentierede, efter hvor betydningsfulde de enkelte benchmarks er, og efter hvilken karakter de har. Særlige benchmarks, der eksplicit vurderes som kritiske som følge af deres udbredelse og betydning m.m., reguleres strammere. Tilsynet hermed vil involvere tilsynsmyndigheder i andre berørte lande og den fælles EU-værdipapirmyndighed ESMA. Efter bl.a. dansk ønske vil man nationalt kunne udpege hjemlige benchmarks som kritiske, selv om de ikke nødvendigvis er kritiske på europæisk niveau. Det skal sikre, at disse benchmarks kan omfattes af de strammeste regler.

Vi har allerede taget forebyggende skridt herhjemme. Siden 1. januar 2013 har danske referencerenter (f.eks. CIBOR) været under tilsyn. De foreslåede EU-regler er på dette område i tråd med de danske regler, som de vil afløse. EU-reglerne omfatter dog også andre benchmarks end referencerenter, og EU-reguleringen vil regulere både dem, der sætter benchmarks og dem, der stiller data, mens vi i Danmark kun regulerer dem, der stiller data.

Regeringen kan støtte forslaget, idet der fortsat arbejdes for, at kravene bliver så proportionale som muligt. Det er vigtigt for forbrugere og virksomheder og for den finansielle stabilitet, at der er en høj tillid til og pålidelighed af disse benchmarks.

Pia Adelsteen spurgte, om det, set i lyset af at det var en forordning, som udvalget sagde ja eller nej til, meget hurtigt kunne ændres, uden at udvalget havde en indflydelse på det. Ministeren havde fremhævet, at der var indført en mulighed for, at man f.eks. fra dansk side kan udpege hjemlige benchmarks som værende kritiske, selv om de ikke nødvendigvis er kritiske for resten af EU. Kan man ikke allerede det i dag? I regeringens samlenotat stod der, at sagen kunne koste 1-2 års ekstra årsværk hos Finanstilsynet. Passede det?

Per Clausen syntes, det var vigtigt, at medlemslande kan udpege nationale benchmarks. Det var medvirkende til, at Enhedslisten muligvis kunne støtte forhandlingsoplægget. Han ville dog gerne vide, hvilke begrænsninger der er på muligheden for at lave nationale benchmarks. Skal det godkendes af f.eks. EU-Kommissionen, eller definerer landene det selv?

Lars Barfoed meddelte, at Det Konservative Folkeparti tilsluttede sig ministerens forhandlingsoplæg.

Steen Gade sagde, at Socialistisk Folkeparti støttede ministerens forhandlingsoplæg.

Eva Kjer Hansen sagde, at Venstre støttede forhandlingsoplægget og regeringens linje. Hun ville dog gerne bede ministeren præcisere konsekvenserne af de danske regler. Ifølge samlenotatet har de fremsatte regler sammenfaldt med allerede eksisterende regler, og der skal justeres på en række bestemmelser. Hvis ministeren ikke kunne svare på stående fod, måtte han gerne oversende et uddybende svar på, hvor der kræves ændringer.

Mette Bock sagde, at Liberal Alliance tidligere havde støttet referencerenter, men ikke kunne støtte forhandlingsoplægget på trods af regeringens udmærkede forbehold. Ligesom Eva Kjer Hansen var Mette Bock i tvivl om omfanget af de u hensigtsmæssige konsekvenser af forslaget, som også regeringen havde påpeget. Hun forstod ikke, hvorfor der skulle gives mandat, før det var yderligere belyst.

Økonomi- og indenrigsministeren påpegede, at regeringen ikke havde talt om uhenigtsmæssige konsekvenser i forhold til referencerenter. Ordet uhenigtsmæssigt optrådte i forbindelse med EFSI. Han ville gerne uddybe i et notat, at det nye er, at man ikke bare regulerer dem, der stiller data til rådighed, men også administratoren af selve benchmarkindekset, dvs. Finansrådet. For at regeringen kunne agere på et sikkert grundlag i de videre forhandlinger, skulle udvalget give mandat. Hvis Liberal Alliance syntes, det grundlæggende var en god idé med troværdighed til et indeks, kunne partiet genoverveje sit standpunkt. Det handler om, at man med muligheden for at få nationale indekser indmeldt kan trække på den generelle troværdighed, der vil være omkring et indeks, der er omfattet af visse rettigheder. Det var rigtigt, at det ikke var noget, der fungerede som forhindring for at oprette nye indekser, og at der altså ingen begrænsning er på, hvordan man kan regulere ting, der kun er af national interesse. Fra dansk side ønskede man muligheden for at blive omfattet af ét og samme regelværk, så man kan behæfte indekset med samme troværdighed som de mere europæisk relevante.

Til Pia Adelsteen sagde ministeren, at idet det var en forordning, ville den få direkte retsvirkning, og Kommissionen kunne ikke lave den om efter forgodtbefindende. Det var korrekt, at der var en udestående diskussion om tilsynsførende, altså Finanstilsynet, og noget ekstraarbejde skulle der nok være i det. Man var dog ikke færdig med at overveje og afventede resultatet af forhandlingerne.

Pia Adelsteen havde forstået det således, at det kun er i Danmark og i Storbritannien, at man har indført en kontrol, så man ikke kan manipulere rentesatserne. I Danmark siger man så nu, at hvis man går med til, at hele EU indfører de samme regler, bliver kontrollen vurderet som bedre end den, man har i Danmark nu – på trods af, at man ikke har noget i EU endnu, og på trods af at man ikke kender kvaliteten af kontrollen. Hun havde svært ved at se, hvordan det skulle være gavnligt for Danmark at gå med i en endnu ikkeeksisterende EU-ordning, som Danmark i øvrigt selv har indført.

Per Clausen ville gerne have bekræftet, at de danske myndigheder fortsat ville føre tilsyn, uanset om man kommer under nogle mere omfattende regler. Han gik ud fra, at de benchmarks, som Danmark kunne finde på at indføre af nationale grunde, og som rækker ud over dem, som man laver i EU af EU-hensyn, kunne tilføjes EU-systemet. EU-reglerne må altså ikke være mindre omfattende end de danske. Hvis ministeren kunne bekræfte det, så Per Clausen ikke noget i vejen for, at Enhedslisten kunne støtte ministerens forhandlingsoplæg.

Økonomi- og indenrigsministeren bekræftede Per Clausens formodninger. Det var også en del af svaret til Pia Adelsteen med den tilføjelse, at det er op til Danmark, selv om man synes, at eventuelle nationale indeks skal meldes til. Den store forskel er, at EU-reglerne også regulerer administratoren af disse benchmarks. Det var vigtigt at tage med, at regeringen mener, at der er rigelig fleksibilitet i reglerne; nu gjaldt det om at operere inden for dem.

Formanden konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Liberal Alliance var imod det.

7. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

8. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 3. Rådsmøde nr. 3365 (landbrug og fiskeri) den 26. januar 2015

Fødevareministeren sagde, at der var tale om et kort rådsmøde den 26. januar, og at alle punkterne var til orientering.

1. Formandskabets arbejdsprogram for første halvår af 2015

– *Præsentation*

Rådsmøde 3365 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Fødevareministeren: Punktet er alene en orientering fra formandskabet, så jeg vil nøjes med at henvise til samlenotatet.

2. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en flerårig plan for torsk-, silde- og brislingebestanden i Østersøen og fiskeri af disse bestande, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2187/2005 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1098/200

– *Præsentation og udveksling af synspunkter*

KOM (2014) 0614

Rådsmøde 3365 – bilag 1 (samlenotat side 4)

Fødevareministeren: Det er et forslag, som vi fra dansk side har efterspurgt igennem meget lang tid. Den gældende forvaltningsplan for torsk tager hverken højde for den nuværende bestandssituation eller for reformen af den fælles fiskeripolitik. Kommissionens forslag vil gøre os i stand til at sikre en overordnet bæredygtig udnyttelse af kvoterne og iværksætte mere effektive tiltag for at rette op på bestandssituationen i Østersøen – især for torsk. Samtidig afskaffes havdage, der ikke længere er effektive, hvilket er påpeget i den videnskabelige rådgivning.

Som noget nyt giver Kommissionens forslag mulighed for, at der på regionalt niveau kan tages beslutning om bl.a. tekniske regler. Det giver mulighed for at få et regelsæt, der netop tager højde for de regionale forhold i Østersøregionen.

Det er alt sammen positive elementer, som det gælder om at holde fast i under de kommende måneders forhandlinger.

3. Det russiske forbud imod import af en række landbrugsprodukter fra EU

– *Information fra Kommissionen*

Rådsmøde 3365 – bilag 1 (sammenfatning side 11)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (14) – bilag 269 (foreløbigt referat af EUU-møde 12/12-14, hvor sagen senest blev forelagt)

Fødevareministeren: Under punkt 3 vil Kommissionen informere om konsekvenserne af det russiske importforbud. Her vil vi fra dansk side fokusere på situationen i svine-sektoren. Emnet blev sidst drøftet på rådsmødet i december, hvor Danmark støttet af otte andre medlemslande gjorde opmærksom på, at situationen nu er så alvorlig, at der bør indføres midlertidig støtte til privat oplagring af svinekød. Kommissæren anerkendte, at der er sket markante prisfald, og tilkendegav, at Kommissionen vil se på situationen i denne måned. Der er stadig prisfald i sektoren – alene siden rådsmødet i december er de danske priser faldet med yderligere 10,6 pct.

Det er dog positivt, at Kommissionen nu har fundet en fælles forståelse med de russiske myndigheder om, at de enkelte EU-lande kan indgå tekniske aftaler om at genoptage eksporten af f.eks. svinebiprodukter som fedt og spæk. Det vil sige produkter, der var omfattet af restriktionerne for afrikansk svinepest fra februar 2014, men ikke af den generelle embargo fra august 2014.

Det vil tage tid at få sådanne tekniske aftaler på plads, og det vil ikke dække alle svine-kødsprodukter. Så derfor vil vi forsætte med at presse på for at få indført støtte til privat oplagring af svinekød.

Erling Bonnesen kvitterede for, at man arbejdede med muligheden for midlertidige lagringsordninger. Han opfordrede ministeren til at presse yderligere på, for inden for de sidste par dage var svineprisen faldet yderligere, og situationen var dermed ikke blevet mindre alvorlig.

Mette Bock fandt det positivt, at der var en åbning i forhold til Rusland, men kunne ministeren vurdere, om det ville få konsekvenser? Hvad var russernes position? Kom det til at medføre ændringer?

Lars Barfoed understregede også, at prissænkningerne i svinesektoren vidner om en alvorlig situation. Derfor var det også rigtigt at sætte ind med tiltag, som i høj grad var blevet til på dansk initiativ. Han håbede, at man kunne få en ordning, der kan kompensere danske producenter. En anden sag, der udviklede sig ligeså alvorligt – om end på andre parametre – var den stigende russiske aggression over for Ukraine. Lars Barfoed anså det derfor for vigtigt, at man håndterer situationen internt med kompensationer og ikke giver russerne en opfattelse af, at EU ryster på hånden i forhold til sanktionerne over for Rusland. Det er vigtigt at holde en meget fast linje.

Fødevarerministeren var meget enig med Lars Barfoed i, at man ikke skal i ryste på hånden. Det var vigtigt at sige, at det er et teknisk spørgsmål, som hverken er omfattet af den russiske embargo eller EU-sanktionerne over for Rusland. Det handler om fødevarer til den russiske befolkning. Til spørgsmålet om, hvorvidt russerne er med på en fælles forståelse om, at der kan indgås tekniske aftaler om genoptagelse af eksport af svinebiprodukter, sagde ministeren, at aftalen var indgået mellem Kommissionen og de russiske myndigheder. Hvis de ikke var interesserede, kunne de jo have undladt at lave en aftale, men fødevarer-situationen i Rusland var ret presset.

Man skulle huske, at der allerede i februar 2014 var blevet lukket for russisk import af svinekød på grund af afrikansk svinepest. Fra dansk side ville man genoptage dialogen med russerne om, at dansk svinekød ikke udgør en reel trussel. Man skal holde sig for øje, at det tager tid, det er meget teknisk, og det kan være, at der skal foretages inspektionsbesøg. Svinespæk og fedt er vigtige produktgrupper at afsætte til russerne, fordi det russiske marked hidtil har betalt mere, end man kan få andre steder. Den økonomiske situation for de danske svineproducenter vil dog være en anden, selv hvis man får åbnet for eksporten til Rusland, fordi den russiske økonomiske situation har ændret sig markant.

Til Erling Bonnesen sagde ministeren, at han pressede på, så meget han kunne. Grunden til, at muligheden for privat oplagring af svinekød stadig var på dagsordenen, var den danske indsats. Ministeren var indforstået med, at det yderligere prisfald på svineprodukter understøtter behov for at presse på, og fra dansk side benyttede man sig af alle muligheder for at udøve pres – formelt og uformelt.

4. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

5. Siden sidst

Fødevareministeren: Under siden sidst vil jeg kort informere om status over forhandlingerne om forslaget om nye fødevarer. Europa-Parlamentets Miljøudvalg vedtog den 24. november 2014 sin betænkning om forslaget. Udvalget ønsker, at forslaget skal omfatte en midlertidig informationsordning om afkom af klonede dyr – den præcise rækkevidde af en sådan ordning kendes ikke på nuværende tidspunkt. Afkom af klonede dyr er hverken en del af Kommissionens forslag eller af Rådets generelle indstilling.

Det skal nævnes, at Miljøudvalgets betænkning endnu ikke formelt er vedtaget på Europa-Parlamentets plenarforsamling. Det skal også med, at det langt fra var et enigt Miljøudvalg, der inkluderede afkom af klonede dyr i betænkningen – 32 stemte for og 31 var imod.

På den baggrund er det vanskeligt at sige, hvilken rolle emnet kommer til at spille i de næste triologforhandlinger, der forventes at finde sted i slutningen af februar. Men det er naturligvis en udvikling, som vi følger tæt, og som vi vil holde udvalget informeret om.